

Meddig mennél el, hogy megtudd az igazságot a férjedről?

The background of the cover features three blurred faces of women, one in the center and two on the sides, creating a sense of mystery and focus on the central figure.

THE WIVES

A FELESÉGEK

TARRYN FISHER

KÉPZELD EL, HOGY A FÉRJEDNEK VAN KÉT MÁSIK FELESÉGE IS.

Te sohasem találkoztál a többi feleséggel. Egyikőtök sem ismeri a másikat, és a férjeddal kötött megállapodásotok miatt csupán heti egy napot látod őt. Azonban annyira szereted, hogy mindez nem érdekel. Vagy legalábbis ezt mondd magadnak.

Ám egy napon egy papírdarabkát találsz a férjed zsebében – egy Hannah nevű nő részére kiállított számlát, és csak azt tudod, hogy ő az egyik feleség.

Eddig azt gondoltad, hogy számodra rendben van a megállapodásotok, de nem tehetsz róla: lenyomozod, és álnéven összebarátkozol Hannah-val, akinek fogalma sincs arról, hogy ki vagy valójában. Aztán Hannah árulkodó zúzóadásokkal jelenik meg a találkozótokon, és ráébredsz: a férje bántalmazta. Aki természetesen a te férjed is. Ám nem úgy ismered, mint aki képes lenne erőszakra.

Valójában kicsoda a férjed, és meddig mennél el azért, hogy igazán megismerd?

És ki a rejtélyes harmadik feleség?

TARRYN FISHER

a New York Times és a USA Today bestsellerszerzője. Születésétől fogva utálja a napsütést, ezért jelenleg az esős Seattle-ben él a gyermekeivel, a férjével és az elmebeteg huskyjukkal. Eddigi kilenc könyvének rajongóival az Instagramon tartja a kapcsolatot.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.tarrynfisher.com/

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Egészen a történet legvégéig csak kapkodhatod a fejedet. A feleségek még a legmagabiztosabb olvasókat is el fogja bizonytalanítani – egészen a legutolsó szóig fenntartja a feszültséget.”

Amazon

„A szerző zökkenőmentesen illeszti be eme nyugtalanító elbeszélésébe az önbizalomhiány, a vágyakozás, a paranoia és a diadal pillanatait, ahogy bevonja az olvasót Csütörtök egyre bonyolultabb életébe. A feszült várakozás rajongói lesznek nyűgözve.”

Publishers Weekly

„Fisher kiemelkedő író, aki végig kézben tartja a villámgyors cselekményszöveget, a harcias narrátora pedig hosszú utat jár be azért, hogy helyreállítsa az életét. Mindez hozzájárul az érzékeny kielégítő olvasáshoz... Fisher figyelemre méltó író.”

Kirkus

„Ármánykodó cselekményszöveg vesz újabb és újabb fordulatot a nehezen megfogható igazság keresése során ebben a thrillerben, amit nem fogsz tudni letenni egy pillanatra sem.”

Booklist

TARRYN FISHER

THE
WIVES

A FELESÉGEK

— részlet —

EGY

Minden csütörtökön átjön. Ez az én napom, én vagyok Csütörtök. Reményteljes nap, elveszve a fontosabb napok sorában; nem a kezdet vagy a vég, de megálló. Étvágygerjesztő a hétvégére. Néha a többi napon töprengek, köztük azon is, vajon ők töpregenek-e rajtam. Ilyenek a nők, nem? Mindig egymáson agyalnak – a kíváncsiság és a rosszindulat kis érzelmi pocsoltyákban dermed meg. És ez nem vezet jóra. Ha túl sokat kombinálsz, mindenben tévedsz.

Két főre teríték meg. Kicsit zavartan rakom ki az evőeszközöket, szünetet tartok, hogy átgondoljam, mi hová való az illem szerint. Végighúzó a nyelvemet a fogsoromon, és a fejemet rázom. Csacska vagyok, hisz csak én meg Seth leszünk ma éjjel – egy otthoni randin. Nem mintha ez más lenne – nem sűrűn jutunk el rendes randikra, mert fennáll annak a kockázata, hogy megláthatnak. Képzeld csak el... nem akarod, hogy meglássanak a férjeddal! Vagy

a férjed nem akarja, hogy meglássák veled. A vodka, amiből korábban kortyoltam, felmelegített, a végtagjaimat pedig lazává és tompává tette. Majdnem felborítom a vázát, ahogy a villát a tányér mellé teszem: a leghalványabb rózsaszínű rózsákkal van teli. Burkolt szexuális célzásként választottam őket, mert ha olyan helyzetben vagy, mint én, a szexuális játékban topon lenni a lehető legfontosabb. *Nézd azokat a halvány rózsaszirmokat! Ezekről eszedbe jut a csiklóm? Jó!*

A hüvelyszerű virágok jobb oldalára két fehér gyertyát rakok ezüst gyertyatartókban. Az anyám egyszer azt mondta, hogy a pislákoló gyertyaláng fényében egy nő tíz évvel fiatalabbnak tűnhet. Az anyámat érdekelték ezek a dolgok. Az orvos minden hatodik héten tűt szúrt a homlokába, harminc köbcenti botoxot pumpált a bőre alá. Minden menő divatmagazinra előfizetett, és olyan könyveket gyűjtött, amelyek arról szóltak, hogyan tartsd meg a férjedet. Senki sem erőlködik ennyire, hogy megtartsa a férjét, hacsak már nem veszítette el. Valaha azt gondoltam, az anyám sekélyes; régen, amikor még nem oszlatta el az eszményképeimet a valóság. Nagy terveim voltak, hogy egyáltalán ne lehessenek olyan, mint az anyám: szeressenek, legyenek sikeres, legyenek gyönyörű gyermekeim. De az az igazság, hogy a szív vágya pusztán egy kis áramlat a nevelés és a természet árjával szemben. Töltheted azzal az egész életedet, hogy szembe úszol, de végül belefáradsz, és leránt magával. Akivé lettem, abban nagy rész van az anyámból, és csak egy kicsi önmagamból.

Megpörgetem az öngyújtó kerekét a hüvelykujjammal, és a kanóchoz tartom a lángot. Egy Zippo, a brit zászló viseltes maradványával az oldalán. A reszkető lángnyelv a rövid dohányzó időszakomra emlékeztet. Azért csináltam, hogy menőnek tűnjek. Legtöbbször – vagyis igazá-

ból sohasem tudóztam le, de imádtam látni a cseresznye-piros izzást az ujjaim között. A gyertyatartókat a szüleim vették nekem házavató ajándékként, miután megláttam a Tiffany's – katalógusban. Elég ízlésesnek találtam őket. Amikor friss házas vagy, és meglátsz egy pár gyertyatartót, máris elképzeled az egész életen át tartó vacsorákat, amelyeket majd elkísér. A ma éjjelihez hasonló vacsorákat. Az életem szinte tökéletes.

A szalvétákat hajtogatva kipillantok az erkélyablakon, a park terül el alattam. Szürkeség honol kint, tipikus Seattle. Ez a látvány volt az ok, amiért ezt a különleges épületet választottam egy sokkal nagyobb és szebb, az Elliott-öbölre néző lakás helyett. Míg a legtöbb ember a vízpartra költözött volna, én jobban szeretem, ha az emberek életébe nyerek betekintést. Egy ezüsthajú pár egy padon ülve figyel a járdán percenként elhaladó bicikliseket meg kocogókat. Bár nem érnek egymáshoz, a fejük egy ütemre mozog, amikor valaki arra jár. Azon tűnődöm, vajon Sethtel mi is ilyenek leszünk-e egy napon. Felhevül az arcom, ahogy a többiekre gondolok. Elképzelni azt, hogy mit hoz a jövő, nehéz feladat, amikor tudod, két másik nővel osztod a férjedden.

Kikészítetek egy palack fehérbort, amit ma vettem a piacon. A címke unalmas, nem olyasvalami, ami vonzza a tekinteteket, de a zord külsejű férfi, aki eladta nekem, aprólékosan jellemezte az ízét, és, miközben beszélt, az ujjait dörzsölgette. Nem tudom felidézni, mit mondott, pedig csupán néhány órával ezelőtt történt. Izgatott voltam, a hozzávalók összegyűjtésére koncentráltam. A főzés – ahogy anyám tanította – az egyetlen valódi módja annak, hogy feleség legyél.

Hátrálva megvizsgálom a művemet. Összességében lenyűgöző asztal, elvégre a láttatás mestere vagyok. Minden

épp megfelelő, olyan, amilyennek a férjem szereti, ezért én is így szeretem. Nem azért, mert nincs saját személyiségem, hanem, mert minden, ami vagyok, neki van fenntartva. Ahogy lennie kell.

Pontban hat órákor meghallom, ahogy a kulcs elfordul a zárban, majd nyílik az ajtó. Hallom a kattantást, ahogy becsukja és a kulcsai a bejáratnál az asztalra esnek. Seth sohasem késik, és amikor olyan bonyolult az életed, mint az övé, fontos a rend. Lesimítom a hajamat, amelyet annyira gondosan begöndörítettem, majd kilépek a konyhából a hallba, hogy köszöntsem őt. A kezében lévő küldeményt bámulja, az esőcseppek a hajvégeihez tapadtak.

– Behoztad a postát! Köszönöm! – Zavarba jövök attól, hogy mennyire lelkes a hangom. Ez csak a posta, az isten szerelmére!

Lerakja a köteget a bejáratnál lévő kis márványasztalra a kulcsai mellé, és elmosolyodik. Valami megmozdul a hasamban: az izgalom forró hulláma. Közelebb lépek hozzá, beszívom az illatát, és a nyakába rejtem az arcom. Szép, napbarnított és széles a nyaka. A magasba emeli a fejét, a frizurája nagyon jól fest, az arca pedig hagyományosan fess, egy kis csibészes ápolatlansággal. Hozzábújok. Öt nap hosszú idő az imádott férfi nélkül. Fiatalkoromban a szerelmet tehernek tartottam. Hogyan tehetnél meg bármit is, miközben tekintettel kell lenned valaki másra a nap minden egyes másodpercében? Amikor először találkoztam Sethel, ez mind a semmibe vezett. Olyan lettem, mint a saját anyám: ragaszkodó, engedékeny, érzelmi és szexuális téren is kitárulkozó. Ez egyszerre lelkesített fel és töltött el undorral.

– Hiányoztál – mondom neki.

Megcsókolom az álla alsó részét, majd a füle alatti érzékeny pontot, aztán pedig lábujjhegyre állok, hogy elérjem a száját. Vágyom a figyelmére, a csókom rámenős és elmélyült. Garatból felnyög és az aktatáskája egy puffanással leesik a padlóra. Megölel.

– Ez volt aztán a köszöntés! – jelenti ki. Két ujja úgy játszik a gerincem dudorjain, mint egy szaxofonon. Finoman masszírozza, amíg közelebb nem húzódom.

– Másképp is üdvözlénélek, de kész a vacsora.

Tekintete ködössé válik, én pedig némán beleborzongok. Alig két perc alatt felizgattam. Dicsekednék, hogy *Na, ezt csináld utánam!* – de mégis kinek? Valami kitekeredik a gyomromban, mint egy szalag csak tekeredik és tekeredik. Próbálok elkapni, mielőtt túl messzire gurul. Miért kell mindig rájuk gondolnom? A kulcs ahhoz, hogy ez működjön, az, hogy *ne* gondoljak rájuk.

– Mit főztél? – Kibontja a sálat a nyakáról és az enyém köré köti, miközben közel húz és még egyszer megcsókol. A hangja gyengéd a rideg révületemmel szemben, félresöpöröm az érzelmeimet, és elhatározom, hogy nem teszem tönkre az együtt töltött esténket. – Jó illata van. Mosolygok és az ebédlő felé suhanok – egy kis csípőmozgás jár a vacsorájához. Megtorpanok a bejáratnál, hogy megfigyeljem, mit reagál az asztalra.

– Mindent gyönyörűvé varázsolsz. – Értem nyúl az erős, napbarnított, eres kezeivel, de incselkedve eltáncolok. Odakint ömlik az eső. A vállá felett kipillantok – a padon ülő pár eltűnt. Vajon mire mentek haza? Elviteles kínai kajára... konzervlevesre...?

Továbbhaladok a konyha felé, megbizonyosodva arról, hogy Seth rajtam tartja a szemét. Tapasztalataim szerint magadra vonhatod egy férfi figyelmét, ha megfelelőképp mozogsz.

– Bárányborda – kiáltom a vállam felett. – Kuszkususz...

Leveszi a borosüveget az asztalról, feltartja a nyakánál fogva és félredönti, hogy tanulmányozhassa a címkét. – Ez jóféle bor. – Seth nem iszik bort; legalábbis a többiekkel nem szokott. Vallási okokból. Velem kivételt tesz, amit a kis győzelmeim egyikének könyvelek el. Elcsábítottam őt mélyvörös merlot-val és csípős chardonnay-vel. Csokolóztunk, nevtünk és részegen keféltünk. Csak velem. Velük nem tette meg.

Ostobaság – tudom. Ezt az életet választottam, ami nem a versengésről szól, hanem a gondoskodásról, de nem tudom megállni, hogy ne vezessek listát, miután más nők is a részesei.

Mire visszatérek a konyhából a két konyharuha közé fogott vacsorával, Seth már kitöltötte a bort és az ablakon bámul kifelé, miközben kortyol. A tizenkettedik emelet ablaka alatt a város az éjszaka ritmusát zsongja. Egy forgalmas utca a park egyik, a Sound pedig a másik oldalán sejlik, nyáron vitorlásokkal, telente ködfelhővel. A hálószobánk ablakából viszont már nem csak sejlik a víztározó és az öböl. Ez a tökéletes Seattle-kilátás.

– Nem érdekel a vacsora – szólal meg. – Most téged akarlak! – A hangja parancsoló. Seth a kérdésekre kevés alkalmat ad. Ez egy olyan jellemvonása, amelyik jó szolgálatot tett a számára az élet minden területén.

A tálakat az asztalra teszem, az egyik vágyam eltűnt és felváltotta egy másik. Nézem, ahogy elfújja a gyertyákat, miközben nem veszi le rólam a szemét, majd besétálok a hálószobába, és ahogy sétálok, kicipzárázom a ruhámat. Lassan teszem, így nézheti, ahogy lehámozom a selyemréteget. Érzem őt magam mögött: az erős jelenlétét, a melegséget, a várakozást, hogy mi fog következni ezután. A tökéletes vacsorám az asztalon hűl, a bárány zsírja meg-

dermed a tálaló edény szélén a narancsokon és a tejszínben. Ahogy kibújok a ruhámból, lehajolok és hagyom, hogy az ágyba süppedjen a kezem. Csuklóig vagyok a tollpaplanban, amikor az ujjai a csípőmhöz érnek és lehorgonyoznak a bugyim gumis derekánál. Lehúzza, a ruhadarab a bokámhoz esik, majd lerúgom magamról.

A fém *csörömpöl*, majd az öve *csattan*. Nem vetkőzik le – hallom, ahogy csendben leesik a nadrágja a bokájához.

Ezután a köpenyembe burkolózva megmelegítem a vacsoránkat a mikrohullámú sütőben. A lábam köze lüktet, ondó szivárog a combomon, mindenem sajog a szó legjobb értelmében. Ing nélkül fekszik a kanapén, az egyik karja a fején hever – a kimerültség képe. Odaviszem neki a tányérját. Nem bírom eltüntetni a vigyort az arcomról, bár próbálok. Pillanatnyi folytonossági hiány a külsőmön: ez a vigyorgás olyan, mint egy diáklányé.

– Gyönyörű vagy – mondja, miközben rám néz. Hangja rekedtes, ahogyan szex után szokott. – Annyira jó érzés volt. – Felnyúl, hogy megdörzsölje a combomat, ahogy elveszi a tányérját. – Emlékszel arra, amikor arról beszélünk, hogy nyaralni megyünk? Hová akarsz menni? – Kis szex utáni locsi-fecsi Sethtel: szeret a jövőről beszélni, miután elélezett.

Emlékszem-e? Természetesen emlékszem. Olyan arcot vágok, hogy meglepettnek tűnjek.

Egy éve ígéri, hogy nyaralni megyünk. Csak mi ketten.

A szívem hevesen ver. Jó ideje erre várok. Nem akartam nyomást gyakorolni rá, mivel annyira elfoglalt, de érkezett – ez az én évem. Elképzelttem az összes helyet, ahová mehetünk. Leszűkítettem a tengerpartra. Fehér homok és azúrkéék víz, hosszú séták a víz mellett, egymás kezét fogva, nyilvánosan. *Nyilvánosan*.

– Valami meleg helyre gondoltam – szólalok meg. Nem nézek a szemébe; nem akarom, hogy lássa, mennyire lelkesedek attól, hogy csak az enyém lehet. Szűkölködő, féltékeny és kicsinyes vagyok. Hagyom, hogy szétnyíljon a köpenyem, miközben lehajolok, hogy a dohányzó asztalra tegyem a borát. Benyúl és megmarkolja a mellemet, tudtam, hogy ezt fogja tenni. Bizonyos szempontból kiszámítható.

– Turks- és Caicos-szigetek? – javasolja. – Trinidad?

Igen és igen!

Belesüppedek abba a fotelbe, amelyik a kanapéval szemben van, keresztbe rakom a lábaimat úgy, hogy a köpenyem elcsússzon és feltárja a combomat.

– Te választasz – közlöm. – Te több helyen voltál, mint én. – Tudom, mennyire szereti, ha döntéseket hozhat. Amúgy mit érdekel engem, hogy hová megyünk? Feltéve, hogy megkaparinthatom őt egy teljes hétre megszakítás nélkül, hogy mással nem kell rajta osztozkodnom. Arra a hétre kizárólag az enyém lesz. Káprázat. Most jön az az idő, amitől rettegek, és amiért élek.

– Seth, milyen volt a heted?

Leteszi a tányérját és összedörzsöli az ujjait. Fénylenek a hús zsírájától. Oda akarok menni hozzá, az ujjait a számba venni és tisztára nyalni.

– Hétfő rosszul van, a baba...

– Jaj, ne! – mondom. – Még mindig az első trimeszterben van, szóval még pár hétig így lesz.

Bólint, kis mosoly húzódik az ajkán.

– Nagyon izgatott, a hányás ellenére. Vettem neki egy olyan utónévkönyvet. Kiemeli azokat, amik tetszenek neki és azután együtt átnézzük, amikor találkozom vele.

Érzem a féltékenység tüskéjét, de azonnal félrelököm. Ez a hetem fénypontja, hogy a többiekéről hallok. Nem akarom kicsinyes érzésekkel elrontani.

– Annyira izgalmas – jelentem ki. – Fiút vagy lányt akar?

Nebet, amikor átmegy a konyhába, hogy a mosogatóba tegye a tányérját. Hallom, hogy folyik a víz és aztán a szemetes fedele csapódik, ahogy kidobja a papírtörölt.

– Fiút akar. Olyan sötét hajjal, mint az enyém. De azt gondolom, ha fiú, ha lány lesz, olyan szőke haja lesz, mint az övé.

Elképzelem Hétfőt a fejemben: hosszú, egyenes, szőke haj, szörfös barnasággal. Sovány és izmos, tökéletes, fehér fogsorral. Sokat nevet – főként azokon a dolgokon, amiket Seth mond –, ifjú hévvel szerelmes. Seth egyszer azt mondta nekem, hogy huszonöt éves, de úgy néz ki, mint egy főiskolás lány. Rendszerint elítélem azokat a közheyles férfiakat, akik fiatalabb nőket akarnak, de ez Sethre nem igaz. Ő valóban szerelmes.

– Elmondod majd, mielőtt kiderül, hogy kislány lesz vagy kisfiú?

– Az még odébb van, de igen. – Mosolyog, a szája sarka felfelé mozdul. – Jövő hétre van időpontunk az orvosnál. Hétfő reggel egyenesen oda fogok menni. – Rám kacsint, én pedig nem vagyok elég ügyes ahhoz, hogy elrejtsem, elpirultam. A lábam keresztben és a lábfejem le-fel mozog, ahogy melegség tölti el a hasamat. Most is ugyanúgy hat rám, mint amikor az első napon találkoztunk.

– Készíthetek neked egy italt? – kérdezem, miközben felállok.

Átsétálok a bárba és megnyomom a lejátszás-gombot a hifin. Persze, hogy akar egy italt, mindig kér egy italt azokon az estéken, amikor együtt vagyunk. Azt mondta

nekem, hogy most titokban tart egy üveg skót whiskyt az irodájában, és a fejemben kárörvendek azon, hogy rossz hatással vagyok rá. Tom Waits énekelni kezd, én pedig a vodkásüvegért nyúlok.

Régen kérdeztem Keddről, azonban Seth elég nehezen beszél róla. Folyton eszembe jutott, hogy tekintélyes pozíciót ért el első feleségként. Az első feleség, az első nő, akibe Seth beleszeretett. Rémisztó a tudat, hogy csupán a második választása vagyok. Azzal vigasztaltam magamat, hogy én vagyok Seth törvényes neje, és még ha együtt is vannak, el kellett tőle válnia, hogy elvehessen engem. Nem kedvelem Keddet. Önző, a karrierje a legfontosabb az életében – ugyanez a szerep nálam Sethé. Bár helytelenítem a viselkedését, nem tudom teljes mértékben hibáztatni. Seth oda van a hét öt napján. Egy-egy napja jut ránk, de a mi dolgunk, hogy olyasmikkel töltsük meg a hetet, amik nem Sethre jellemzők. Ezek az én esetemben ostobaságok – fazeakasság, romantikus regények meg a Netflix; Kedd számára a karrierje. A köpenyem zsebében turkállok, a ChapStick ajakbalzsamomat keresem. Teljes életünk van a házasságunkon kívül. Ez az egyetlen módja annak, hogy élményeink maradjunk.

Megint pizza vacsorára? – kérdeztem régen. Seth egyszer bevallotta nekem, hogy Kedd inkább rendelős, mint főzőcskés lány.

Mindig annyira ítélkező vagy más emberek főzési jártassága miatt – ugratott.

Előveszek két poharat és megtöltöm őket jéggel. Hallom, ahogy Seth a hátam mögött mozog, felkel a kanapéről. A szódásüveg sziszeg, ahogy lecsavarom a kupakot és kiöntöm a poharakba. Mielőtt végeznék, felbukkan mögöttem és megcsókolja a nyakamat. Félrefordítom a feje-

met, hogy jobban elérjen. Elveszi az italát és az ablakhoz sétál, míg leülök.

Rápillantok, a poharam izzadt a tenyeremtől.

Seth leül mellém a kanapéra, az italát a dohányzóasztalra rakja. Felém nyúl, hogy megdörzsölhesse a nyakamat, miközben nevet.

A szeme táncol, flörtöl. Beleszerettem ebbe a szempárba és abba, hogy állandóan olyannak tűnik, mintha nevetne. A szám sarkát mosolyra húzom és hátradőlök a mellkasára, élvezem, ahogy erőteljes teste a hátamhoz ér. Az ujjai a karomon szaladgálnak fel-le.

Mi maradt még, amiről beszélünk kéne? Meg akarok bizonyosodni arról, hogy az élete minden területét ismerem. – Az üzlet...?

– Alex... – Szünetet tart. Nézem, ahogy végighúzza az ujját a felső ajkán. Szeretem ezt a szokását.

Most mit csinált?

– Egy újabb hazugságon kaptam – mondja.

Alex Seth üzlettársa, együtt alapították a céget. Amennyire emlékszem, Alex volt az üzlet arca: találkozott az ügyfelekkel, elnyerte a munkákat, míg Seth volt az, aki valójában az építkezésekkel foglalkozott: egyeztetett a kivitelezőkkel és fejben tartotta az ellenőrzéseket. Seth azt mondta, hogy amikor legelőször összedugták a fejüket, hogy kitalálják a cég nevét, Alex azt akarta, hogy a vezetéknevét vegyék bele az üzlet nevébe, Seth viszont inkább a Pacific Northwestre szavazott. Küzdöttek egy ideig, végül Emerald City Development maradt. Az elmúlt évek során a részletekre, meg az általuk felépített otthonok tiszta szépségére irányuló figyelmük számos jelentős ügyfelet nyert el. Sohasem találkoztam Alexszel, nem is tudja, hogy létezem. Azt hiszi, hogy Seth neje Kedd. Amikor Seth és Kedd összeházasodtak, Alexszel és a feleségével nyaralni

mentek – először Hawaii-ra, majd egy másik alkalommal Banff-ba, síelni. Alexet fényképeken láttam. Pár centivel alacsonyabb a feleségénél, Barbaránál, aki korábban Utah szépe volt. Alex köpcös és kopasz, zárt szája önelégültséget tükröz.

Olyan sok ember van, akivel nem találkoztam. Ilyenek például Seth szülei és a gyermekkori barátai. Második feleségként lehet, hogy sohasem lesz rá alkalmam.

– Ó! – szólalok meg. – Mi történt?

A csontomig fáraszt ez a játék! Ez a nők átka. Légy közvetlen, de ne vidd túlzásba! Légy erős, de ne túlságosan! Tegyél fel kérdéseket, de ne túl sokat! Belekortyolok az italomba, és felülök mellette a kanapén.

– Ez neked tetszik? – kérdezi. – Valahogy furcsa, hogy erről kérdezel...

– Te tetszel – mosolygok rá. – Ismerni a világodat, hogy mit érzel, és mit élsz át, amikor nem vagy velem. – Ez akár igaz is lehet? Imádom a férjemet, de nem én vagyok az egyetlen. Ott vannak a többiek. Az egyedüli erősségem a tudásom. Ki tudom játszani, mindig egy lépéssel előtte, miközben kikeféli velem a lelkét, és én meg színlelem a tartózkodó, közönyös érdeklődést, mindezt néhány jól időzített kérdéssel.

Seth felsóhajt, megdörzsöli a szemét a csuklójával.

– Feküdjünk le – jelenti ki.

Az arcát fürkészem. Ma éjjelre végzett azzal, hogy róluk beszéljen. Kinyújtja a kezét, hogy felsegítsen, belekapaszkodok, és hagyom, hogy lábra állítson.

Ezúttal francia csókok között szeretkezünk, amikor köré fonom a lábam. Nem kellene többet töprengenem ezen, de mégis megteszem; hogy szerethet egy férfi egyszerre több nőt? Majdnem minden nap egy másik nőt.

És a pártfogoltak kategóriáján belül én melyikbe tartozom?

Ő gyorsan álomba merül, de én nem tudok. A csütörtök az a nap, amikor én nem alszom.

KETTŐ

Péntek reggel Seth még azelőtt távozik, mielőtt felébredek. Négyig forgolódtam, aztán bizonyára elnyomott az álom, mert nem hallottam, amikor elment. Néha olyan lánynak érzem magam, aki egyedül ébred egy egyéjszakai kaland után, mert a fiú még azelőtt kisomfordál, hogy a lány megkérdezhetné a nevét. Mindig későn kelek péntekenként, és csak bámulom a párnán hagyott nyomát, míg a nap besüt az ablakon át egyenesen a szemembe. Azonban a napnak most még ki kell nyújtania arany sugarait a horizonton, én pedig úgy bámulok a kifeküdt ágyneműre, mintha az életet hordozná.

A reggelek elég kemények. Egy normális házasságban olyasvalaki mellett ébredsz, akinek az életedet szentelted. A mindennapi tennivalók napirendszerűen követik egymást, idővel unalmassá is válnak, de ugyanakkor kényelmet is nyújtanak. Számomra nem adatott meg a normális állapotnak a kényelme: egy horkoló férj, akit éjjel oldalba rúgok, vagy a mosdókagylóra ragadt fogkrém, amelyet re-

ményvesztetten sikálok le. Seth nem része ennek az otthonnak, és minden egyes nap belesajdul a szívem ebbe a gondolatba. Alig van itt, aztán elmegy egy másik nő ágyába, az enyémet pedig hagyja kihűlni.

Rápillantok a telefonra, az aggodástól kavarog a gyomrom. Nem szeretek sms-t küldeni neki. Úgy képzelem el, hogy a többiek mindennap üzenetekkel árasztják el. De ezen a reggelen valami arra sarkall, hogy a telefonomért nyúljak, és azt írom neki: *Hiányzol*. Tudja, biztosan tudja. Amikor nem találkozol a férjeddal a hét öt napján, bizonyára tudja, hogy hiányzol neki. Mégsem nyúlok a telefonomért és nem küldök neki üzenetet. Ehelyett eltökélten átlendítem a lábamat az ágy másik oldalára és becsúsztatom a lábfejemet a papucsomba, a lábujjaim belesimulnak a puha belsejébe. A mindennapi tennivalóim részévé vált a papucsom, a normális állapotomat idézi. Besétálok a konyhába, kinézek az ablakon, le a városra. Piros féklámpák kígyóznak a 99-es úton, miközben az ingázók arra várnak, hogy váltson a lámpa. Az ablaktörlők ide-oda suhogva takarítják le a ködfoltos szélvédőket. Azon töprengek, vajon Seth köztük van-e, de nincs; az 5-ösön szokott elmenni. El, tőlem.

Kinyitom a hűtőt, kihúzok egy üveg kólát, és a pultra teszem. A bontót keresve kotorászok az evőeszközfiókban, és szitkozódok, amikor a körömöm alá csúszik egy fogpiszkáló. A számba veszem az ujjamat, miközben a szabad kezemmel kinyitom a palackot. Csak egy üveg kólát tartok a hűtőben, a többit az öntözőkanna mögött a mosogató alatt. Minden egyes alkalommal, amikor megiszok egyet, kicserélem. Így olyan, mintha ugyanaz a kólásüveg lenne folyton a hűtőben. Nincs senki, akivel a bolondját járathatom, csak saját magam. Talán nem akarom, hogy Seth megtudja, kólát iszom reggelire. Szekálna, és nem is

törődnék vele, de az üdítő reggelire nem olyasmi, amit az emberek tudni akarnak. Amikor kislány voltam, én voltam az egyetlen a barátaim közül, aki szeretett Barbie babával játszani. A többiek tíz évesen már a sminkkészleteknél meg az MTV-nél tartottak és karácsonyra a szüleiktől ruhákat kértek új Barbie-lakókocsi helyett. Borzasztóan szégyelltem magam, amiért oda voltam a Barbie babákért – főként, miután már annyira felfűjták a dolgot, hogy elkezdtek babának csúfolni. Gyerekkorom egyik legszomorúbb pillanata volt, amikor elpakoltam a Barbie babáimat, nyugdíjaztam őket egy dobozban, a szekrényem aljába süllyesztve. Álomba sírtam magamat azon az éjszákán, mert nem akartam megválni valamitől, amit annyira szerettem, de tudtam, hogy szekálni fognak érte, ha nem teszem meg. Amikor az anyám néhány héttel később megtalálta a dobozt, miközben a frissen mosott ruhákat pakolta el, rákérdezett a dologra. Könnyek között árultam el neki az igazat. Túl idős voltam a Barbie babákhoz, és ideje volt továbblépni.

– *Titokban játszhatok velük. Senkinek sem kell megtudnia. Nem kell lemondanod valamiről, amit szeretsz csak azért, mert a többi ember helyteleníti* – mondta.

Titkok: jó vagyok abban, hogy titkaim legyenek és meg is tartsam őket.

Észreveszem, hogy Seth készített magának egy pirítóst, mielőtt elment. A morzsák a pulton szanaszét hevernek, egy vajas kés pedig a mosogatóban van. Átkozom magam, amiért nem keltem korábban, hogy készítsek neki valamit. Majd *jövő héten* – mondom magamnak. Jövő héten jobb leszek, és reggelit készítek a férjemnek. Az egyike leszek azoknak a feleségeknek, akik szexet és ételt adnak háromszor egy nap. Az aggodalom szorítja a hasamat és azon töprengek, hogy Hétfő meg Kedd felkel-e, hogy

reggelit készítsen neki. Én meg lustálkodom! Hanyagnak tart, mert az ágyban maradtam? Feltakarítom a morzsákat, a kezembe seprem és aztán mérgesen a mosogatóba rázom őket, majd beviszem a kólát a nappaliba. Az üveg hidegnek érődik a tenyeremben és miközben belekortyolok, az összes lehetőséget végiggondolom, hogy hogyan lehetnék jobb.

Amikor felébredek, már eltelt egy kis idő és megváltozott a fény. Felülök, és látom, hogy a kólásüveg az oldalára borult és egy hatalmas barna folt szivárgott ki belőle a körülötte lévő szőnyegre.

– A francba! – mondom hangosan, mikor felállok. Bizonyára elszunyókáltam, miközben a kezemben szorítottam az üveget. Ez jár azért, hogy ébren vagyok egész éjjel, és a plafont bámulom. Rohanok egy rongyért és a folteltávolítóért, hogy kitisztítsam a szőnyeget. Dühösen letérdek mellé, hogy kiszedjem belőle a foltot. A kóla beszáradt a nagy szőrű, bézsszínű szőnyegbe, olyan, mint a ragadós karamella. Mérges vagyok, és könnyek gördülnek le az arcomon. A cseppek csatlakoznak a szőnyegen lévő folt-hoz, amit ettől még erősebben sűrolok. Amikor a szőnyeg kitisztul, a földre rogyok, és becsukom a szememet. Mi történt velem? Hogyan lettem ez az engedelmes valaki, aki a csütörtökökért él és egy olyan férfi szerelméért, aki elaprózta magát három nő között? Ha ezt bárki elmesélte volna a tizenkilenc éves önmagamnak, mármint, hogy ez lesz az életem, az arcába nevettem volna.

Jövő héten lesz öt éve, hogy Seth rám talált. Egy kávézóban tanultam, az utolsó vizsgám közeledett a nővérképzőn, egy olyan falba ütköztem, amelyre nem éreztem magamat késznek, hogy megmásszam. Két napja nem aludtam és eljutottam arra a pontra, hogy úgy ittam a ká-

vét, mint a vizet, csak, hogy ébren maradjak. Eszelősen hintáztam a fotelemben, amikor Seth leült mellém. Emlékszem, mennyire zavart a jelenléte. Öt szabad fotel volt, amelyek közül választhatott volna, miért épp a mellettem lévőre kellett ülnie? Jóképű volt: csillogó fekete haj, türkizkék szem; kialudt volt, ápolt, és szépen beszélt. Megkérdezte, hogy nővér leszek-e, mire ingerülten válaszoltam, csak azért, hogy bocsánatot kérhessek egy pillanattal később a gorombaságomért. Elhessentette a bocsánatkérésemet és felvetette, hogy kikérdez.

Nevetés tört ki belőlem, amíg rá nem jöttem, hogy komolyan gondolta.

– Azzal akarod tölteni a péntek estédet, hogy kikérdezel egy félhulla nővérgyakornokot?

– Persze – mondta, a szeme ragyogott az örömtől. – Úgy gondolom, hogyha örömet okozok, nem fogsz nemet mondani, amikor megkérdezem, hogy vacsoráznál-e velem.

Emlékszem, hogy összehúztam a szemöldököm, miközben azon tűnődtem, viccel-e. Mintha a haverjai küldték volna, hogy megszégyenítsen egy szomorú lányt a sarokban. Túlságosan jóképű volt. Az ő típusa sohasem törődött volna olyan lányokkal, mint én. Bár nem voltam csúnya, de kifejezetten szemet gyönyörködtető se. Az anyám mindig azt mondta, hogy én kaptam az észet és a testvérem, Torrence, a szépséget.

– Komolyan gondolod? – kérdeztem. Hirtelen észrevettem a kócos lófarkamat meg a szempillafesték hiányát.

– Csak akkor, ha szereted a mexikóit – válaszolta. – Nem eshetek bele olyan lányba, aki nem szereti.

– Nem szeretem a mexikóit – feleltem, mire a mellkasához kapott, mintha fájdalmai lennének. Nevettem a látványán – egy eszméletlenül jóképű férfi, aki azt színleli,

hogy szívrohama van egy kávézóban. – Csak vicceltem. Miféle bolond nem szereti a mexikóit?

A jobb ítélőképességem és az elmebajosan szoros időbeosztásom ellenére beleegyeztem, hogy vele vacsorázom a következő héten. Elvégre egy lánynak is ennie kell. Amikor megálltam a kopott, kicsi Fordommal az étterem előtt, félig-meddig azt vártam, hogy nem lesz ott. De mihelyst kiszálltam a kocsiból, észrevettem, hogy a bejáratnál vár. Épp akkor eredt el az eső, a viharkabátja vállán cseppecskék gyűltek össze.

Elragadó volt az első fogás közben, az iskoláról és a családomról kérdezgetett, na meg arról, hogy mik a terveim az egyetem után. Chipset mártottam salsa szószba, és megpróbáltam emlékezni a legutolsó alkalomra, amikor valaki ennyire érdeklődött irántam. Teljes mértékben elbűvölt, minden egyes kérdését lelkesen válaszoltam meg, és a vacsora végére rájöttem, hogy semmit sem tudok róla.

– Legyen ez a következő vacsora témája – szolt, amikor ezt felhoztam.

– Honnan tudod, hogy lesz következő? – kérdeztem tőle.

Csak rám mosolygott és akkor már tudtam, hogy óriási bajban vagyok.

Lezuhanyozom, és összekészülök a mai napra, csupán azért állok meg, hogy ránézzek a telefonomra, miközben az ajtó felé igyekszem. Mivel Seth a hét öt napjára elment, önként jelentkezem esti műszakokra, amelyeket senki sem akart elvállalni. Elviselhetetlen otthon ülni egyedül egész éjjel, és közben arra gondolni, hogy most éppen másokkal van. Jobban szeretem lefoglalni az elmémet, és valami másra koncentrálni. Péntekenként edzőterembe járok, aztán a piacra. Néha az egyik barátnőmmel ebédelek, de úgy tű-

nik, hogy mostanában mindenki túl elfoglalt ahhoz, hogy összefussunk. A legtöbb barátom friss házас vagy újdonsült anyuka, mindannyiuk élete a munkáról meg a családról szól.

A telefonom jelzi, hogy Seth üzenetet írt nekem: *Máris hiányzol. Alig várom a jövő hetet.*

Konokul mosolygok, ahogy megnyomom a lift hívógombját. Könnyű neki, hogy azt mondja, hiányzom, miközben mellette mindig van valaki. Nem kellene így gondolkodnom. Tudom, hogy mindannyiunkat szeret, mindannyian hiányzunk neki, amikor távol van.

Pizzát együnk vacsorára, amikor legközelebb találkozunk? – próbálok viccelni.

Azonnal visszaír, visszaküld egy sírva nevetős hangulatjelet. Mit csináltak az emberek a hangulatjelek előtt? Úgy látszik, ez az egyetlen mód, hogy megkönnyítsünk egy nehéz mondatot.

Visszapakolom a telefont a táskámba, ahogy belépek a liftbe az arcomon egy kis mosollyal. Seth rövid üzenetétől még a legkeményebb napon is úgy érzem, hogy minden rendben van. És sok kemény nap van, olyan napok, amikor nem odaillőnek vagy bizonytalanoknak érzem magam az életében betöltött szerepemben.

Mindannyiótokat másképp szeretlek, de egyformán.

Tudni akartam, hogy ez pontosan mit jelent. Szexuálisan értette? Vagy érzelmileg? Ha pisztolyt tartanának a fejéhez, és választania kellene, vajon engem választana?

Amikor Seth először mesélt a nejeről, a Capitol Hill városnegyedben lévő La Spiga nevű olasz étteremben voltunk, a negyedik randinkon. Két ember esetlenkedésének időszaka, hogy megismerjék egymást, mely időszak egyszer csak egy nyugodtabb szakaszra vált. Akkorra egymás kezét fogtuk... csókolózva. Azt mondta, hogy van valami,

amiről beszélnie kell nekem és azt hittem, hogy talán egy olyan beszélgetés következik, amely arról szól, hogy hová tart a kapcsolatunk. Amint kijött a *feleség* szó a száján, leraktam a villámot, letöröltem az ajkamról a tézstaszószot, felvettem a táskámat és távoztam. Utánam szaladt az utcára, épp akkor, amikor leintettem egy taxit, a felszolgálónk pedig utána jött, követelve tőle, hogy fizessünk a részben elfogyasztott ételért. Kínosan álldogáltunk a járdán, míg Seth érvelt, hogy menjek vele vissza az étterembe. Tétováztam, de egy részem hallani akarta a mondandóját. Hogy egyáltalán *volt-e* mondanivalója. Egy férfi hogyan indokolhat meg ilyesmit?

– Tudom, hogyan hangzik, komolyan. – Rendkívül sokáig kortyolt a borából, mielőtt folytatta. – Ez nem a szexről szól. Nem vagyok függő, ha erre gondolsz.

Pontosan erre gondoltam. A mellkasom előtt összefon-tam a karomat és vártam. A szemem sarkából láttam, hogy a felszolgálónk a közelben időzik. Azon tűnődtem, vajon ránk vár-e, hogy újra utánunk szaladjon, ha nem rendez- zük a számlánkat.

– Az apám... – kezdte. A szememet forgattam. Az em- berek fele azzal a mentséggel kezdené, hogy „az apám”. Mégis arra vártam, hogy folytassa. Olyan nő vagyok, aki tartja a szavát.

A szavak felém röppentek:

– A szüleim... a poligámia hívei... négy anyám van.

Megdöbbenten bámultam rá. Ez olyan volt, mint fél- úton lenni egy pasi gatyájában, amikor elárulja neked, hogy valójában nő. Először azt gondoltam, hogy hazudik, rossz tréfát űz, de láttam valamit a szemében. Kényes in- formációmorzsát dobott elém és arra várt, hogy ítélek- zek felette. Nem tudtam, mit mondjak. Milyen válasz lett

volna megfelelő? Láttam valami ilyesmit a tévében, de a való életben...?

– Utah-ban nőttem fel – folytatta. – Elhagytam az országot, amikor tizennyolc éves lettem. Megesküdtem, hogy semmit sem csinálok úgy, ahogyan ők.

– Nem értem – szóltam. És tényleg nem értettem. Feszült voltam, mindkét kezem ökölbe szorult az asztal alatt, a körmeim a tenyerembe mélyedtek.

Végigsimította a kezét az arcán, hirtelen tíz évvel öregebbnek tűnt.

– A feleségem nem akar gyerekeket – árulta el nekem. – Nem vagyok az a fajta fickó, aki ráerőltet egy nőre olyasvalamit, amit nem akar megtenni.

Akkor megláttam őt az álmaiban – egy apa egy gyerekkel a vállán és egy másikkal a lábánál. Fagylaltok tejszínhabbal, cukrozott gyümölcszel meg sziruppal és teniszjászmák. Ugyanazok voltak az álmai, mint nekem, és mint a legtöbbünknek.

– Szóval, hogy jövök a képbe? Egy tenyészállatot keresel és illek a típusodhoz? – Ellenségesen viselkedtem, de könnyű döfés volt. Miért választott engem, és ki mondta, hogy én akarok egyáltalán gyerekeket?

Úgy tűnt, mintha a vádló szavaim megégették volna, de nem éreztem rosszul magam amiatt, hogy kimondtam őket. Rosszul voltam az olyan férfiaktól, mint ő. De visszauittem az asztalhoz, hogy végighallgassam, és meg is tettem. Ez volt a legabszurdabb dolog, amit valaha hallottam. Felesége volt, de másikat akart. Hogy családot alapíthasson. Ki az ördögnek képzelte magát? Rosszul voltam, és megmondtam neki a magamét.

– Megértem – szólalt meg leigázottan. – Teljesen megértem. – Ezután kifizette a számlát és külön utakon távoztunk, barátságtalanul búcsúztam el tőle. Később azt

mondta, nem hitte, hogy ismét hall felőlem, de amikor hazaértem, egész éjjel forgolódtam az ágyban, képtelen voltam elaludni.

Kedveltem őt. Tényleg kedveltem. Volt valami benne – talán a vonzereje, vagy az észlelőképessége. Akárhogy is, sosem érezte velem, hogy kevesebb vagyok nélküle. Nem úgy, mint azok a fiúk, akikkel a főiskolán randiztam, akik a saját tükörképüket látják az ember szemében, és „itt és most” kapcsolatban élnek. Amikor Sethtel voltam, úgy éreztem, hogy én vagyok az egyetlen. Félre tudtam tolni a szomorú érzéseket, amit egy új kapcsolat ígéretes kezdetének gondoltam. Még elmentem néhány randira is, egy Bellevue-i tűzoltóval, és egy másik pasival, akinek egy kis üzlete volt Seattle-ben. Mindkét randevú szörnyen végződött, mivel mégiscsak összehasonlítottam a férfiakat Sethtel. Aztán úgy egy hónappal később, miután sokkal többet szomorkodtam, mint kellene egy olyan férfi miatt, akit alig ismertem, vettem a bátorságot, hogy felhívjam őt.

– Hiányzol – szóltam, mihelyst felvette. – Nem akarom, hogy hiányozz, de mégis így van.

Aztán pedig megkérdeztem, a neje tudja-e, hogy valaki újat keres, mert gyereket szeretne. Hosszú csend telepedt a vonal végére, hosszabb, mint aminek örülni tudtam volna. Épp szándékomban állt elmondani neki, felejtse el, hogy egyáltalán megkérdeztem, amikor zihálva felelt:

– Igen.

– Várj! – szóltam, miközben közelebb nyomtam a telefont a fülemhez. – Igent mondtál?

– Egyetértettünk – jelentette kicsivel több önbizalommal. – Hogy szükségem van valakire, aki ugyanazokat a dolgokat akarja, mint én.

– Ezt mondtad neki? – kérdeztem újra.

– Az első randink után azt gondoltam, hogy van közöttünk valami, és megmondtam neki. Tudtam, hogy kockázatos, de éreztem valamit. Kapcsolódást.

– És egyszerűen beleegyezett?

– Nem... Igen. Úgy értem, ez nehéz. Azt mondta, hogy ideje volt megnézni a választási lehetőségeinket. Hogy szeret engem, de megérti.

Csendben maradtam a vonal végén, míg mindent megémsztettem, amit mondott.

– Találkozhatok veled? – tette fel a kérdést. – Csak egy italra vagy egy kávéra. Valami egyszerűre.

Nemet akartam mondani, erős, határozott nő maradni, aki nem tágít. Ám ehelyett azon kaptam magam, hogy terveket szövögetek, hogy találkozhatok vele a helyi kávézóban a következő héten. Amikor letettem, emlékeztetnem kellett magamat arra, hogy én voltam az, aki felhívta őt és, hogy ő nem vett rá engem semmire sem. *Te irányítasz* – mondtam magamnak. *Te leszel a törvényes felesége.* Igazán nagyot tévedtem.